

Sygn. akt V CSK 473/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku U. K. i T. K.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawcy wytknęli zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego we W. z dnia 10 marca 2017 r. naruszenie art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 292 i 305⁴ k.c., naruszenie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadzie i trybie wywłaszczenia nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U.1974.10. 64, ze zm.) oraz naruszenie art. 233 w związku z art. 213 § 2 k.p.c., a wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadnili oczywistą jej zasadnością ze względu na błędną wykładnię art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 292 k.c. i 305⁴ k.c. w zakresie pojęcia „chwili uzyskania posiadania prawa”. Podnieśli, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest niespójne w zakresie wykładni wskazanego pojęcia. Zarzucili, że Sąd Okręgowy raz uznaje, iż uzyskanie posiadania przez poprzednika prawnego uczestnika nastąpiło w 1984 r., a innym razem wiąże je z chwilą przejścia prawa własności nieruchomości: zróżnicowania władania nieruchomością w zakresie prawa własności i w zakresie ograniczonego prawa rzeczowego (służebności).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Analiza treści skargi kasacyjnej nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie wystąpiło oczywiste w przedstawionym wyżej znaczeniu naruszenie przepisów prawa, mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Polemika, którą w skardze prowadzą wnioskodawcy, dowodzi jedynie ich niezgodny na rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym postanowieniu, a nie ziszczenia się przesłanek oczywistej zasadności wniesionej skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw